

[Niels Westerby.]

Jeg vil altså gerne opfordre til, at man følger den tankegang, som hr. Helveg Petersen under denne drøftelse har lagt for dagen, at man lader hele dette område gennemgå en kommissionsbehandling, således at man kan få et gennemtygget materiale, der egner sig som grundlag for fremsættelse af lovforslag. Så vil man også kunne få en virkelig ordentlig udvalgsbehandling og ikke bare en udvalgsbehandling, som jeg er bange for kunne blive til en mange samlings tyggen drøv på tingene, fordi man simpelt hen har for lidt at tygge drøv på til, at det kan udmunde i konkrete lovforslag.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Jeg skal ikke forlænge diskussionen så forfærdelig meget, men jeg vil gerne gøre et par bemærkninger til det, der har været fremført, også fordi min fornemmelse er den, at der i vid udstrækning har været tilslutning til de synspunkter, jeg indledningsvis fremførte omkring dette problem.

Jeg synes, det klart er kommet frem under den diskussion, vi har haft her i dag, at der ingen genvej er til øget bevægelighed uden om uddannelse. Det er øget uddannelse, der i udstrakt grad er behov for, og det kom jo også frem — jeg ved ikke, om man har haft lejlighed til at se det — i det interview, der var med en af vore mest fremtrædende arbejdsgiverrepræsentanter i Berlingske Tidende i søndags, hvor man også i anledning af hr. Svend Rasmussens 25 års jubilæum i jernindustrien kom ind på at drøfte disse spørgsmål, også problemerne om faggrænserne. Her giver han klart udtryk for, at de bedst kan fjernes ved at ændre uddannelsesstrukturen, og han føjer til, at den tekniske udvikling og den høje beskæftigelse har ført med sig, at ikke-faglærte i større omfang overtager faglærtes arbejde. Dette har ikke skabt vanskeligheder i sig selv; der er tilsyneladende en stigende forståelse for, at man ikke bør anvende overkvalificeret arbejdskraft. Det er den ene ting, som jeg synes der har været bred tilslutning til; det er den vej, vi må gå; det er den vej, vi allerede er inde på, og når f. eks. hr. Helveg Petersen ikke mener, at vi er kommet langt nok med uddannelse af ikke-faglærte, så

kan jeg da for så vidt være enig heri, selv om jeg synes, at de resultater, som er opnået siden 1960, er ganske betydningsfulde.

Det er klart, at vi ikke blot var nået op på 13.000-14.000 under uddannelse om året, hvis vi havde haft en anden beskæftigelsessituation end den, vi har haft; så var vi formentlig nået endnu højere op. Det har altså i nogen grad været en bremse, at vi lykkeligtvis — og det er af mange grunde en meget lykkelig situation — har haft denne høje beskæftigelse.

Der er et andet problem, som har været inddraget, nemlig spørgsmålet om på alle områder at sikre, at der ydes den samme løn for arbejdet. Jeg tror også, at kunne man blive enig på dette felt organisationerne imellem, så ville der ikke være så forfærdelig mange bevægelighedsproblemer tilbage. Når dette er sagt, vil jeg gerne føje til, at selv om man stadig kan pege på visse forhold, så har vi jo aldrig haft så stor bevægelighed på arbejdsmarkedet som nu.

Jeg skal ikke sige så forfærdelig meget til hr. Ninn-Hansen; det var jo — og det glædede mig — lidt andre toner, vi hørte ved denne debat, end vi hørte for et par år siden; det tyder på lidt større konservativ bevægelighed, og det er jeg for mit eget vedkommende tilfreds med på dette felt.

Når hr. Helveg Petersen kommer ind på lærlingeuddannelsen og nævner, at den må revideres, vil jeg gerne heroverfor sige, at lærlingeuddannelsen jo i realiteten er under stadig revision, under stadig udvikling. Lærlingeloven er i sig selv en rammelov så fleksibelt indrettet, at man gennem de faglige udvalg og gennem lærlingerådet har mulighed for til enhver tid at indrette både den praktiske og teoretiske uddannelse således, at den stadig er i overensstemmelse med de krav, den tekniske udvikling stiller. Her er der altså i forvejen et arbejde i gang. Hvis så udviklingen på længere sigt vil gå i retning af — vi har jo set tendenser i så henseende — at uddannelsen nærmer sig specialarbejderuddannelsen, ligesom specialarbejderuddannelsen stadig bliver mere og mere udbygget, kan resultatet blive, at det hele måske på et senere tidspunkt noget ud i fremtiden smelter sammen; det kan blive udviklingen.